

ОСЛОБАЂАЈУЋА ПРЕСУДА - ПРИКРИВАЊЕ (члан 355. тачка 2. ЗКП-а)

Кривично дело прикривање из члана 221. КЗ-а, чини онај ко ствар за коју зна да је прибављена кривичним делом, или оно што за је њу добијен, продајом или заменом, прикрива, протура, купује, прима у залогу или на други начин прибавља, што значи да је конститутивни елеменат овог кривичног дела то да извршилац зна да је ствар коју прикрива прибављена кривичним делом. Такође, извршењу прикривања увек мора претходити извршење неког другог кривичног дела са којим је прикривање у вези.

Из образложења

Пресудом првостепеног суда окривљени ВЦ ослобођен је од оптужбе да је учинио кривично дело прикривање из члана 221. став 1. КЗ. Против ове пресуде жалбу је изјавило ОЈТ Сомбор због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, са којим предлогом је сагласно АЈТ у Новом Саду.

Поступајући по жалбеним наводима, Апелациони суд је испитао првостепену пресуду и по службеној дужности у смислу члана 380. ЗКП-а, па је нашао да је жалба неоснована, а да првостепени суд у побијаној пресуди није починио битне повреде одредаба кривичног поступка, нити је повредио кривични закон на штету окривљеног.

Наиме, окривљени ВЦ је током поступка негирао извршење кривичног дела тврдећи да се у то време забављао са ТБ, радницом фабрике обуће „Б“, а која је из фабрике, као запослено лице, нешто од обуће добијала на поклон, а нешто узимала као шкарт, па је ту обућу прво држала код себе, а затим их је однела код окривљеног у стан, који је обућу, тврдећи да није сигуран на који начин је ТБ исту прибавила, нудио СБ као моделе, јер је исти хтео да отвори продавницу обуће, од чега је одустао јер му се није свидела, те је обућу вратио окривљеном.

Од окривљеног ВЦ полиција је одузела 6 пари различите обуће, те цицбаре за обућу дужине 30 цм, које ствари су предате представнику фабрике обуће, који је саслушан током поступка, и из чијег исказа је утврђено да се ради о новој обући овог произвођача, а не о шкарту, али да исти нема никаквих сазнања о томе на који начин је та роба однета из фабрике, па самим тим ни да ли је она украдена, као ни да ли је поводом нестанка ове обуће против неког лица евентучлано поднета кривична пријава, о чему би он свакако био информисан.

Имајући у виду напред наведено, те чињеницу да је законом прописано да ово кривично дело чини онај ко ствар за коју зна да је прибављена кривичним делом или оно што за је њу добијено продајом или заменом, прикрива, протура, купује, прима у залогу или на други начин прибавља, евидентно је да је конститутивни елеменат овог кривичног дела то да извршилац зна да је ствар коју прикрива прибављена кривичним делом, па имајући у виду да у конкретном случају није доказано на несумњив начин постојање управо овог конститутивног елемента кривичног дела, првостепени суд није могао окривљеног огласити кривим за предметно кривично дело.

Такође, извршењу прикривања увек мора претходити извршење неког другог кривичног дела са којим је прикривање у вези. У конкретном случају, у временском периоду од више од четири године од периода у коме се, по ставу јавног тужилаштва, догодило ово кривично дело, није утврђено на који начин су предметне ствари изнете из фабрике, тј. да ли је њихов нестанак уопште у вези са извршењем кривичног дела или

не.Под претпоставком да јесте, ова одлучна чињеница би се у конкретном случају заснивала искључиво на индицијама, што није довољно, јер мора бити на несумљив начин доказано да је ствар прибављена кривичним делом, док са друге стране није извесно да је окривљени знао, или у варијанти из става 2. члана 221. КЗ, могао и био дужан да зна да је ставр прибављена кривичним делом, за који закључак не постоји нити један доказ у спису који би са извесношћу могао упутити на то да су ципеле и цибзари прибављени кривичним делом,

(Пресуда Основног суда у Сомбору бр. К.940/10 од 30.05.2012. године и пресуда Апелационог суда у Новом Саду бр. Кж.1-3520/12 од 13.12.2012. године)